

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklis

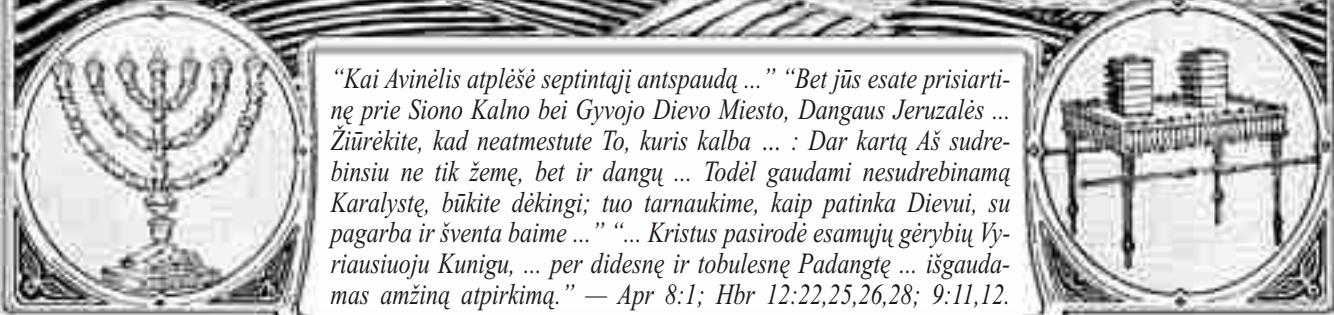
SAUSIS – GRUODIS 2004

A.D. 2004 – A.M. 6132

Nr. 14

TURINYS

Viską darykite be murmėjimu ir ginčų – Fil 2:14	2
Mana	4
Ginčai	6
Vaivorykštės pažadas	8
Paskutiniai Elijo ir Elisiejaus artimai susiję veiksmai	11
Bibliniai klausimai	15

“Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” “Bet jūs esate prisiartinę prie Siono Kalno bei Gyvojo Dievo Miesto, Dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baimė ...” “... Kristus pasirodė esamųjų gėrybių Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... išgaudamas amžiną atpirkimą.” — Apr 8:1; Hbr 12:22,25,26,28; 9:11,12.

2004 METŲ DEVIZO EILUTĖ
– LAIŠKAS FILIPIEČIAMS 2:14 –
„Viską darykite be murmėjimų ir ginčų”

LAIŠKAS FILIPIEČIAMS yra vienas iš pačių meilingiausių laiškų, kuriuos yra parašęs Apaštalas Paulius bažnyčiai. Aiškiai matyti, kad ta maža Viešpaties žmonių bendruomenė pamilo jį taip karštai, kaip ir jis juos. Apaštalo vargai bei sielvartai dėl jų, sukėlė nesibaigiantį dėkingumą ir prisirišimą jų širdyse. Šis laiškas buvo parašytas apie 60-64 metus, kada Paulius tebebuvo kaliniu Romoje, o ir aplinkybės rodė, jog jo mirtis buvo beartėjanti.

Bažnyčia Filipuose yra pirmoji iš įsteigtų Europoje, ir jos pradžia buvo labai kukli. Dievo Dvasia nurodžius palikti Aziją ir eiti į Makedoniją (Apd 16:6-10), Paulius ir Silas ieškojo progos tarnauti Viešpačiui šitame įžymiaame mieste. Ten Evangelijos žinią priėmė ne kokie įtakingi vadai, bet kai kurie paprasti žmonės, kurie susirinkdavo už miesto vartų, ant upės kranto, kur, paprastai, ir būdavo maldų susirinkimai.

Lidija dievobaiminga, pamaldi moteris

Lidija, garbinusi Dievą dar prieš Pauliui atvykstant į Filipus, buvo viena iš tų, kurios priėmė Kristaus Evangeliją su džiaugsmu. Jos gimtasis miestas buvo Tiatyrai, Egėjaus jūros rytiniame pakraštyje, pagarsėjęs dažų gamyba. Ji turbūt atvyko į Filipus norėdama užsidirbti pragyvenimui kaip „prekiautoja purpuru”. Viešpats atvėrė jos širdį ir ji bei jos namiškiai buvo pakrikštyti, ir taip susiformavo pirmas krikščioniškos kongregacijos branduolys Europoje.

Nuo pat pirmų dienų Filipuose tarp Pauliaus ir brolių užsimezgė stiprus broliškas meilės ryšys. Apaštalo ir jo bendrakeleivių misionierines pastangas visada lydėdavo pavojai. Pasitaikius pirmai progai ir pateikus suklastotus kaltinimus, jis su Silu buvo areštuoti ir įkalinti. Juos paleidus iš kalėjimo ir valdžiai pareikalavus palikti miestą, pirmiausia jie nuėjo į Lidijos namus ir prieš išvykstant nuramino ten susirinkusius brolius.

Praktinė pagalba Apaštalui Pauliui

Šventame Rašte paminėti gal bent keturi atvejai, kai iš šio surinkimo Apaštalas gavo ne tiktai užuojautos ir pasveikinimo žodžius, bet ir finansinę paramą Evangelijos skelbimo darbui. Jie siuntė dovanas, kai Paulius skelbė Tesalonikoje ir Korinte. Jam būnant kaliniu Romoje, šis mielaširdingas surinkimas jo neužmiršo ir jų pasiuntinys Epafroditas nunešė Pauliui paskutinį jaudinantį jų meilės priminimą (Flp 4:18).

Šis brangus bendradarbis Evangelijos skelbime buvo „arti mirties”, bet kai išgijo, Apaštalas Paulius pasiuntė per jį tą nuostabų laišką surinkimui Filipuose, kuris žinomas mums kaip Laiškas Filipiečiams.

„To laiško tikslas yra sustiprinti juos tikėjime, paskatinti vaikščioti taip, kaip priklauso nešantiems Kristaus Evangeliją, perspėti juos dėl judaizmo mokytojų, o taip pat išreikšti dėkingumą už jų krikščionišką dosnumą. Tai vienintelis iš Apaštalo Pauliaus parašytų laiškų, kuriame nėra jokių numanomų ar išreikštų priekaištavimų. Laiške išreiktas visiškas pasitikėjimas ir pagyrimas. Apaštalas kreipiasi į Filipiečius su ypatingu švelnumu, kurį pastebės kiekvienas rimtas skaitytojas” (*Matthew Henry – Komentaras*).

Ne vien tiktai Filipiečiams

Apaštalo Pauliaus meilingas laiškas surinkimui Filipuose gali atrodyti kaip pasekmė aplinkybių, skirtas vien tik jų palaiminimui. Amžiams bėgant

DABARTINĖ TIESA
ir
Kristaus Epifanijos Šauklis

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –
PASALIETINIS NAMŲ MISSIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road,
Chester Springs, Pennsylvania 19425-2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:
Piotr Woźnicki, ul. Zdobyców Kosmosu 17,
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:
P.d. Nr. 467, LT-45002, Kaunas.

Kitas leidinys:
Biblijos vėliava ir Kristaus Karalystės šauklis

Žurnalai leidžiami:
anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų,
kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmoniškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, rįstų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

to laiško išsaugojimas yra ištikrųjų didelės pagarbos paliudijimas, kurią jam turėjo pirmieji krikščionys. Bet jų dvasios kilnumas matomas ir tame, kad tą įkvėptą laišką, parašytą Dievo paskirto Kristaus Apaštalo, jie išlaikė atmintyje, dalijosi su kitais surinkimais, ir taip tos vertingos instrukcijos galėjo būti išplatintos ir kituose kraštuose, atnešdamos paguodą ir padrąšinimą didėjančiai įtikėjusių šeimynai.

O kai mes giliau apsvairstome, kokiu būdu Apaštalų laišakai buvo saugomi iš kartos į kartą, kartais rankomis tų, kurie labai brangino juos, tačiau ilgą laiką – per „tamsius amžius“ – jie buvo paslėpti ir apvilkti mirusių kalbų ašutine, mes taip pat ir čia atpažįstame mielaširdingą Dievo Apvaizdos ranką.

Paulius kalba taip pat ir mums

Mūsų gyvenimo aplinkybės gerokai skiriasi nuo tų laikų, kada gyveno ankstyvoji bažnyčia, bet, iš esmės imant, Paulius sako ir mums taip pat, kaip kad jiems tuomet, „turiu jus savo širdyje“ (Flp 1:7). Jis maloniai paragindamas kviečia mus: „Taigi, jeigu jums ką nors reiškia iš Kristaus patirtas padrąšinimas ir meilė, ... tai tegul mano geriausios viltys dėl jūsų išsipildo! Gyvenkite sutardami vienas su kitu, gyvenkite meilėje. ... Niekada nieko nedarykite lenktyniaudami, ar dėl tuščios savimeilės, bet su nusižeminimu laikykite vienas kitą aukštesniu už save. ... Mokykitės pamatyti dalykus iš kitų žmonių požiūrio taško. Tegul pats Kristus bus jums pavyzdžiu“ (Flp 2:1-5, *Laiškai Ankstyvosios Bažnyčios*, J. B. Philips).

MURMĖJIMAS ¹

Tai, kad Apaštalas Paulius kalbėjo Filipiečiams apie lenktyniavimą ar asmeninį tuščią pasididžiavimą, nereiškia, kad jie buvo kaltinami tokiu elgesiu. Panašiai ir jo priminimas „viską darykite be murmėjimų ir ginčų“ nerodo, kad tarp jų buvo nepasitenkinimo dvasia. Greičiau, jie įvertino tą patarimą dėl gerų rezultatų, kuriuos pasiekė laikydamiesi jo: „Kad jūs būtute nepeiktini ir nesutepti, Dievo vaikai be ydos sugedusios ir iškrypusios kartos viduje; joje jūs spindite, kaip žiburiai pasaulyje“ (Flp 2:15).

Vis dėlto, toks pavojus tuo metu buvo realus, panašiai, kaip yra ir šiandien. Paulius turėjo asmeninės patirties dėl savo tautiečių polinkio *murmėti*. Šis žodis reiškia nusiskundimą, bambėjimą, maištavimą. *Murmėjimas* dažnai būna nuolatinis, žemu ir neaiškiu tonu, nurodantis užslėptą nepasitenkinimą. Jis gali prilygti jausmui žemesniam, nei polinkis noriai išverti įvairiose situacijose, nerodant nepasitenkinimo ir blogos nuotaikos. Jis taip pat gali pasireikšti aktyviau ir garsiau, kaip tada, kai ką tik išsi-

laisvinę iš Egipto vergijos Izraelio žmonės netrukus pasipiktinę jau murmėjo dėl sunkumų, kurie lydėjo jų naujai atgautą laisvę.

Murmėjimas prieš Viešpatį

Dievo žmonės, kurie priėmė Viešpatį kaip Vadovą ir Vadą, niekada neturėtų skųstis, o Ap. Paulius primena mums, kad Izraelitų murmėjimas aną kartą yra pamoka mums. Jų nepasitenkinimas buvo dėl manos, už kurią iš pradžių jie buvo labai dėkingi. Ta, iš Dievo gaunama, „duona iš dangaus“ (Iš 16:4) tapo pagrindiniu jų maistu. Mana galėjo būti susmulkinta į miltus, verdama ar kepama, naudojama blynams, kurių skonis priminė medų ir buvo jaučiamas silpnas alyvų aliejaus aromatas. Naudodamos tą maną sumanios ir išradingos moterys, tikriausiai, gamindavo įvairių patiekalų savo šeimynoms. Vis tiek tai buvo neišvengiama, kad ji daugeliui atsibodo ir jie ėmė geisti „pilnų puodų mėsos“, buvusių Egipte.

Skundimasis prasidėjo tarp daugumos mišrių svetimtaučių, kurių likimai susipynė su Izraelitų ir kurie kartu išėjo iš egiptiečių priespaudos. „Ak, už kelis kąšnelius mėsos! O, kad gautume nors kiek tos skanios žuvies, kuri mums taip patiko Egipte; o, tie puikūs agurkai ir melionai, porai, svogūnai ir česnakai!... O dabar diena iš dienos mes turime žiūrėti į tą maną! (Sk 11:5,6; *Gyvoji Biblija*). Tas nepasitenkinimas buvo užkrečiantis, o ir Izraelio žmonės leido jam savo protuose užaugti iki tokio susierzinimo, jog jie verkė lyg vaikai, kai tik pagalvodavo, ką yra palikę Egipte. Su jais buvo taip, kaip kad dažnai yra su mumis, kad „iš toliau žiūrint, dalykai atrodo geriau“. Dairydami atgal, jie užmiršo savo sunkius išgyvenimus ir vergovę Egipte, ir kaip niurzgiantys vaikai leido savo vaizduotės įgeidžiams paveikti jų protą.

Jų kasdieninė duona

„Dykuma jų kelionės“ nebuvo visiškai tuščia, ar negyvenama vietovė. Tai, greičiau, buvo laukinis, nedirbamas, akmenuotas ir kalnuotas kraštas su giliais slėniais, kur tekėjo upės, besiskiriančios vandens gausumu, priklausomai nuo metų laiko. Upės palaikė augimą krūmokšnių ir žolės, kurios pakako užtikrinti ganyklą avims ir galvijams – „labai dideliu gyvulių skaičiui“ (Iš 12:38) – išvestam iš Egipto. Tačiau ten buvo nepriteklius vandens ir maisto žmonėms, o tuo pasirūpino Viešpats, kuris stebuklingu būdu davė vandens, smogiant į uolą (Iš 17:16), ir pastoviai aprūpino mana iš dangaus. Taigi, Jis davė jiems jų kasdieninės duonos.

Tačiau Apaštalas Paulius kalba mums, kad kai kurie, vis dėlto, reiškė nepasitenkinimą ir dėl to – „daugumas iš jų nepatiko Dievui, ir jų kūnai liko

¹ gr. *goggusmos* – murmėjimas, skundimasis, darymas nenoromis.

4 • DABARTINĖ TIESA IR KRISTAUS EPIFANIJOS ŠAUKLYS

gulėti dykumoje” (1 Kor 10:5,10). Jis aprašo jų 40-ties metų klaidžiojimo išgyvenimus kaip „maištą, gundymo dieną dykumoje” ir Viešpatį kalbantį: „Todėl supykau ant šitos kartos ir pasakiau: „Jie visuomet klysta širdimi”. Ir jie nepažino mano kelių... Jie tikrai neįeis į mano atilsį” (Hbr 3:8,10,11).

KAS YRA „NEPASITENKINIMAS”?

Daugelis mūsų iš prigimties turi polinkį murmėti, skųstis, sielotis ir be galo rūpintis – rodyti *nepasitenkinimą*. Kokia baisi mintis! Kad mes, kurie esame pakviesti iš visų tų žmonių ir taip rūpestingai bei saugiai vedami per šio dabartinio blogo pasaulio dykumą, kasdien lydimi Viešpaties meilingos globos – ir dar *murmame*, tai, be abejo, Jį nuliūdiname!

Žinoma, būna dienų, kada susierziname dėl gyvenimo įvairių nesėkmių, galbūt pamiršdami, kad „mylintiems Dievą viskas išeina į gera” (Rom 8:28). Mūsų nepasitenkinimas gali būti truputis daugiau, negu retkarčiais pasitaikanti prasta nuotaika. Galbūt, tai yra dėl įgimto nuobodulio, neramumo ar nepilnavertiškumo jausmo, o dažnai dėl mūsų pačių kalčių ir silpnųjų žinojimo.

Netgi Apaštalas Paulius buvo dėl to nuliūdęs: „Nes nedarau gera, ko noriu, bet bloga, ko nenoriu – tai darau. ... Vargingas aš žmogus!” (Rom 7:19, 24). Tačiau tokia nepasitenkinimo rūšis gali turėti naudingą poveikį ir paskatinti mus dėti daugiau pastangų charakterio ydų nugalėjimui. Akivaizdžiai ma-

tyti, kad Paulius, artėjant jo gyvenimui į pabaigą, galėjo jau tikrai įsitikinęs pasakyti: „Esu kovojęs gerą kovą, baigęs bėgtynes, išlaikęs tikėjimą. Pagaliau man yra atidėtas teisumo vainikas, kurį aną dieną Viešpats, teisusis Teisėjas, man duos” (2 Tim 4:7,8).

Ir kaip supratingas tėvas nuramina irzlų, neramų vaiką, taip ir mylintis Dangišskasis Tėvas atleidžia mums žmogiškas silpnybes ir sugrąžina į protą. Kartu su psalmistu galime pasakyti: „Buvau pasilpęs, o Jis pagelbėjo man! Sugrįžk, mano siela, į savo atilsio vietą, nes Viešpats padarė tau gera!” (Ps 116:6,7).

Jis man padėjo! Dievas visada yra gailestingas, kad atleistų mums mūsų klaidas, padarytas dėl žmogiško silpnumo, ir pakelia mus prislėgtus, nusiminusius, jei tik mes leidžiame Jam tai daryti.

Pavojai, esant nuolat nepatenkintam

Vis dėlto, nuolatinis buvimas nepasitenkinimo dvasioje turi būti laikomas didele, rimta charakterio yda, visiškai netinkančia tiems, kurie laiko save Viešpaties Jėzaus pasekėjais. Tai *pavojinga būseną*, kuri įžeidžia Dievo gerumą ir sukelia grėsmę tos ydos savininko būsimam likimui: „Jie neįeis į mano atilsį.”

Murmėjimas – ar išreikštas girdimai, garsiai, ar užslėptas širdy, mintyse – yra akivaizdus parodymas, kad ne viskas yra gerai mūsų santykiuose su mūsų Viešpačiu ir Gelbėtoju, ir su mūsų broliais tikėjime. Ką tai reiškia?

M A N A

Hebrajiškai *man-hu*,– „Kas tai yra?” – tokiu vardu Izraelitai pavadino maistą, kuris stebuklingu būdu buvo teikiamas jiems keliaujant per dykumą (Iš 16:15-35). Bendrai manoma, kad šis pavadinimas yra kilęs iš žodžio *man*, kas reiškia nustebimą klausiant „Kas tai yra?”, bet labiau tikėtina, kad jis kilęs iš žodžio *manan*, reiškiančio „paskirti”, todėl reiškia „paskyrimas” arba „dovana”. Ta dovana iš Dievo yra aprašyta kaip „mažas apvalus daiktelis”, kaip panaši į „šerkšną ant žemės”, ar kaip „kalendros sėklos”, kurios buvo „bdelijaus spalvos” ir turėjo skonį kaip „vaflių su medumi”. Ji buvo tinkama kepti, virti, malti į miltus ar sutrinti grūstuvėje (Iš 16:23; Sk 11:7).

Jeigu kas norėdavo išlaikyti ją iki kitos dienos ryto, tai ją sugadindavo atsiradę kirminai; bet, kadangi Šabatos dieną mana nekrisdavo, tai šeštąją dieną skiriama buvo jos dvigubai daugiau, kurią jau buvo galima išlaikyti nesukirmijusią iki kitos dienos, kad galima būtų patenkinti žmonių poreikius Šabatos dienoje. Izraelitams buvo duoti tikslūs nurodymai, liečiantys manos rinkimą (Iš 16:16-18,33; Įst 8:3,16). Pirmą kartą mana iškrita ant žemės sustojus dykumoje Sin, įrengus stovyklą aštuntą kartą, ir nuo to laiko ji buvo teikiama kasdien, išskyrus Šabata, per visus jų stovyklavimo metus iki to laiko, kai perėjo Jordaną ir pasistatė stovyklą Gilgale. Tada mana staiga nustojo kristi ir ten jie „valgė tos šalies derliaus; taigi izraelitai nebeturėjo manos” (Joz 5:12).

Mana, neabejotinai, buvo stebuklinga dovana, visiškai nepanaši į bet kokius kitus natūralius, gamtinius produktus, kokius žinome, ir kurie turi tokį pat pavadinimą. Į Europos prekybą mana ateina daugiausia iš Kalabrijos ir Sicilijos. Ji laša nuo tam tikros atmainos uosių šakelių birželio ir liepos mėnesiais. Naktį ji yra skysta ir būna panaši į rasą, bet anksti rytą pradeda kietėti. Sinajaus pusiasalyje maną išskiria iš savęs medis „manos tamariksas” (*Tamarix mannifera*), arabiškai *el-tarfah*. Šis medis ir dabartiniiais laikais yra randamas kai kuriuose gerai drėkinamuose slėniuose Sinajaus pusiasalyje.

Ta mana, kuria Izraelitai buvo maitinami per keturiasdešimtį metų, daugeliu atžvilgių skiriasi nuo tų visų natūralių produktų. Mūsų Viešpats mini maną, kai vadina Save ta „tikrąja duona iš dangaus” (Jn 6:31-35, 48-51).

– Eastono Biblijos Žodynas

• Jeigu esame nepatenkinti tuo, ką turime, tai lyg ir sakome Viešpačiui – kuris skaito mūsų širdis – jog esame nedėkingi Jam dėl mūsų poreikių aprūpinimo. Ar mums kyla abejonių dėl Jo gerumo? Ar abejojame Jo išmintimi? Ar *liūdiname* Jį, kaip buvo nuliūdinusi Jį ta žmonių karta dykumoje? Ar taip gali būti, kad – aiškiai to nesuvokdami – mes skaudiname mus mylintį Dangiškąjį Tėvą?

• Asmuo, turintis polinkį be pabaigos skūstis, paprastai išreiškia jį balsu, ir net jei tai būtų užslėptas vidinis nepasitenkinimas, jis taip pat pajaučiamas ir kitų. Tokioje žmogaus elgsenoje dažnai pasireiškia polinkis apkaltinti kitus, lyg jis sakytų: Kodėl *tu* esi taip globojamas? Kodėl Dievas tau rodo palankumą, o man leidžia patirti kentėjimus? Tokiu būdu kiti gali pasijusti kalti dėl savo sėkmės ir laimės, ir tai yra jiems skaudu. Tokia atmosfera gali griauti šeimyninį sutarimą, naikinti draugiškumą ir suardyti palaimintą krikščioniško bendravimo ramybę Viešpaties žmonių surinkime. Ir taip visi kenčia.

• Jeigu puoselėjame, slepiame nepasitenkinimą, jis sužeidžia *mus pačius*. Mūsų nepasitenkinimas gali būti susijęs su materialiniais dalykais. Gal mėginamas yra mūsų pasišventimo tikrumas, paaukojant žemiškus dalykus ir atiduodant juos Dievo valiai? O gal mūsų padėtis šeimoje, ar darbe su kolegomis, ar su kaimynais mums yra per daug varginanti? O gal tai dėl tarnybos privilegijų, kurių trokštame, tačiau kurios mums nebuvo duotos, ir dėl to esame pasipiktinę ir skundžiamės? Įsigydami *nepatenkinto žmogaus* reputaciją, mes atstumiamo net savo artimus krikščioniškus draugus, ir patys tampame vieniši. O visų blogiausia, jog prarandame tą širdies ir proto poilsį – paveldą, pažadėtą Dievo ištikimiesiems žmonėms (Hbr 3:18). Jeigu esame nuolat ir amžinai nepatenkinti, tai dėl savo tokio nedėkingumo, patys būsime giliai sužeisti.

Nieko nuostabaus, kad Apaštalas Paulius, turėdamas brolius Filipiečius savo širdyje, troško jiems nepertraukiamos, nuolatinės ramybės ir sutarimo, ir nemanė, kad paraginimas jiems „viską darykite be murmėjimų ir ginčų“ yra nereikalingas ar neišmintingas.

O mūsų Viešpats Jėzus, neabejotinai, turi mus Savo širdyje: „Kaip Tėvas mane mylėjo, taip ir aš jus mylėjau.... Aš jums tai įsakau: „mylėkite vienas kitą!“ (Jn 15:9,17). Kaip mūsų Viešpats buvo, taip ir mes turime būti taikdariais, išsaugodami „dvasios vienybę taikos ryšiais“ (Ef 4:3). Darydami viską be murmėjimo, įsitikinsime „kaip gera ir malonu, kai broliai vienybėje gyvena!“ (Ps 133:1).

PATENKINTAS – BET NESU TUO NUSIRAMINĘS

Šio pasakymo prasmė yra ta, kad Viešpaties žmonės neturėtų būti *perdaug patenkinti* dėl dabartinių esamų sąlygų. Žodyne *American Heritage* „nepasitenkinimas“ apibrėžiamas kaip:

- a) Nebuvimas pasitenkinimo; trūkumas satisfakcijos.
- b) Nuolat besiilgintis geresnių aplinkybių.

Priekaištaujanti skundimasi, kaip vieną iš nepasitenkinimo rūšių, arba satisfakcijos trūkumą, jau anksčiau esame apibūdinę. Bet šis nuolatinis ilgėjimasis geresnių dalykų yra neatskirama krikščioniškos vilties ypatybė. Tai nėra nepagrįsta, tuščia svajonė. Nėra tai vien utopinė fantazija, visai neimama įgyvendinti. Kaip dažnai Viešpaties žmonės yra pajaukiami, jog skelbia „pyragus danguje“ – kaltinami už tvirtą laikymąsi nerealių, iliuzinių pažadų apie kažkokį gerį ateityje!

Utopija – tokiu pavadinimu buvo išleista Sir Thomas More knyga (1516 m.), kurioje aprašyta taria ma atskirta sala su pavaizduota ten tobula visuomene. Šio žodžio tiesioginė reikšmė graikų kalboje: *vieta, kurios nėra*.

Atvirksčiai, Šventas Raštas moko, kad *kiekviena vieta* – visa žemė – „bus taip pilna VIEŠPATIES šlovės pažinimo, kaip kad vanduo uždengia jūrą“ (Ps 72:19; Hab 2:14). Ap. Petras pakartoja Dievo pareikštą ketinimą, duotą dar per pranašą Izaiją (65:17), ir sako, kad „anot Jo pažado, mes laukiame naujų dangų ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisybė“ (2 Pet 3:13).

Taip, tai bus tobula visuomenė. Iš tikrųjų, tai ateities vizija, bet paremta tikru, patikimu Viešpaties Žodžiu, ir prašymas įvesti tokias sąlygas yra mūsų maldų esmė iš kartos į kartą: „Teateinie Tavo Karalystė. Teįvyksta Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje“ (Mt 6:10).

Apaštalas Paulius taip pat praplečia tą viziją, siekdamas apimti ir dangų: „Pagarbintas tebūnie mūsų Viešpats Jėzaus Kristaus Dievas ir Tėvas, kuris ... nustatė ... laikų pilnybei atėjus visa suvienyti Kristuje – tai, kas danguje ir kas žemėje“ (Ef 1:3,9,10).

Izraelio išbandymai yra pavyzdžiais mums

Rašydamas bažnyčiai Korinte, Ap. Paulius nupasakoja įvykius Izraelio keturiasdešimties metų kelionėje per dykumą ir sako, kad jie buvo pavyzdžiais mums įspėti. Juose atvaizduoti viso pasaulio žmonijos išbandymai. Žmonija yra pasiklydusi, netekusi vilties ir praradusi gyvenimą, kol Dievas atsiųs jiems Gelbėtoją, kad nuvestų ją į amžino žmonių poilsio ir laimės vietą.

Maištaujančią kartą, kuri išmirė dykumoje, niekada taip ir nepamačiusią pažadėtosios žemės, pa-

Bus taip; kils daug kilnesnės dvasios rasė
 Negu ta, kokią pasaulis yra kada nors matęs,
 Su laisvės liepsna širdyje,
 Ir žinojimo šviesa akyse.

Tauta su tauta, šalis su kita šalim,
 Be ginklų, kaip draugai gyvens laisvi;
 Prote ir širdy kiekvienoj
 Brolybės pulsas plaks sutartinai, darnoj.
 JOHN ADDINGTON SYMONDS, 1840-1893

keitė šiek tiek paklusnesni žmonės, kurie, vadovaujant Jozuei, paėmė nuosavybėn savo teisėtą paveldėjimą. Izraelio pažanga, einant iš vergovės sąlygų iki pilno valstybingumo statuso, iš anksto Dievo numatyto, labai praplėtė vaiztuotę tų keleto žmonių iš jų pačių tarpo, kurie pasitikėjo Dieviškais pažadais, troško laisvės ir kilnumo, o tai skatino juos būti dėkingais už Dievo vedimą.

Tai yra pavyzdys visiškai teisingo nepasitenkinimo dėl pavergimo per nuodėmę ir per visus jos engėjiškus tironus. Tai parodo tą paslėptą – arba ne visai matomą – kilnumą kai kurių žmonių, kurie trokšta pristabdyti tą degradacijos bangą ir pakelti žmonių giminę aukščiau, kad galėtų palaikyti geresnius ryšius su savo Kūrėju ir vienas su kitu tarpusavyje. Tokie vyrai ir moterys yra nepatenkinti dėl esančių blogų sąlygų, o mūsų Viešpatyje Jėzuje jie mato Išlaisvintoją – didesnę negu Jozuė – Kuris parodys mums kelią.

Nuo nepasitenkinimo prie pasiekimų

Tomas Edisonas pasakė: „Neramumas yra nepasitenkinimas, o nepasitenkinimas yra pirmoji būtinybė pažangai. Parodyk man visiškai patenkintą žmogų, o aš parodysiu jo klaidą“. Taip pat Oscar Wilde išreiškė nuomonę, kad „nepasitenkinimas yra pirmas žingsnis į žmogaus, ar tautos pažangą.“

Dabartinio amžiaus dvasia yra neramumo dvasia, ir jeigu tas neramumas padidėja iki kraštutinumo, gali užtemdyti gyvenimo džiaugsmą – kurį, laimei, dar galima atgauti – ir sunaikinti proto ramybę. Tačiau toks neramus ilgėjimasis, trokštant geresnių dalykų, yra kartu ir paraginimas veikti. Istorijoje yra aprašyti atvejai ir pasiekimai daugelio kilnių asmenybių, kurių nepasitenkinimas dėl plačiai išplitusio nuskurdimo, priespaudos ir neteisybės atnešė palengvinimą jų žmonėms.

Toks nepasitenkinimas gali kilti vien tik iš humanitarinių motyvų, arba gali būti pagrįstas ir biblijiniais idealais – meilės savo artimui. Nėra tame irzlau-

nepasitenkinimo, bet nuoširdus troškimas pakilti virš šio „dabartinio blogo pasaulio“ sąlygų ir pasirošimas siekti to tikslo.

GINČAI ²

Šventame Rašte aprašyti atvejai, kada mokiniai „ginčijosi“, tam tikra prasme, susidūrus jų nuomonėms dėl tikėjimo dalykų. Steponas pradėjo diskusiją su kai kuriais iš žydiškų sektų, ir „jie neįstengė atsispirti Dvasios įkvėptai išminčiai, su kuria jis kalbėjo“ (Apd 6:9,10). Tai privedė jį prie jo mirties.

Ap. Paulius diskutavo – argumentuotai – su daugeliu filosofų, studentų, taip pat ir kitais, kurie kasdien susirinkdavo Atėnų turgavietėje. Jie jo klausėsi kurį laiką, bet jo paliudijimas apie prikėlimą iš numirusių buvo kai kas daugiau, negu jie galėjo suprasti, ir galiausiai, jis paliko juos su jų klaidingomis teorijomis ir įsivaizdavimais. Tačiau Ap. Pauliaus skelbimas šitame dideliame mieste nebuvo be vaisių. Ten buvo įkurtas tikinčiųjų surinkimo branduolys (Apd 17:17-34).

Efeze Apaštalas Paulius praleido tris mėnesius *argumentuodamas ir įtikinėdamas* – diskutuodamas – sinagogoje. Kada smarkus pasipriešinimas padarė galą jo liudijimui, Ap. Paulius pasitraukė, išsivedamas daugelį įtikėjusių kartu su savimi, ir jie tęsė diskusijas mokyklos kambaryje, o tuo pasirūpino žmogus vardu Tiran (Apd 19:8,9). *Diskusija American Heritage žodyne* apibrėžiama, kaip:

„debatai; akademinis svarstymas, susidedantis iš formalių, oficialių dalykiškų debatų arba kokios nors tezės gynimo žodžiu.“

Kaip galime matyti iš ankstesnių svarstymų, diskusijos iki tam tikros ribos yra visiškai priimtinos Viešpaties žmonėms. Tai yra priemonės, kad uoliai kovotume už tikėjimą vieną kartą duotą šventiesiems“ (Judo 3).

Ginčijimosi argumentai

Dabartiniame pasaulyje diskusija dažniausiai suprantama kaip nuomonių nesutapimas, arba ginčas ar tai tarp darbininkų ir jų darbdavių, arba nesutarimai dėl nuosavybės teisių, dėl sienų, rasinių problemų ir daugybės kitokių skriaudų.

Apaštalo paraginimas daryti visus dalykus be ginčų, aiškiai įspėja neleisti atsirasti sunkiai gyvenamai ir barningai dvasiai krikščioniškame surinkime. Gali būti, kad net gerai išlavėję Viešpaties žmonės, visai to nežinodami, karštai ir uoliai įsitvėrę laikosi kai kurių privilegijų ar pozicijos, ginčydamiesi, vaidingai gina tam tikrą požiūrį ir nenori išspręsti nesutarimų protingo, dievo-baimingo argumentavimo keliu.

² gr. *dialogismos*, reiškia diskusiją, debatus, disputą.

Mūsų Viešpats Jėzus turėjo progą švelniai papriekaištauti savo mokiniais. Kada jie atėjo į Kapernaumą, paklausė jų: „Apie ką ginčijotės kelyje? – Bet jie tylėjo, nes kelyje buvo ginčijęsi tarp savęs, kuris iš jų esąs didžiausias” (Mk 9:33,34).

Aišku, mūsų Viešpats pilnai žinojo jų ginčą ir davė suprasti jiems, kad, jeigu kas nori būti didžiausias, turi būti mažiausias – visų tarnas. Iliustruodamas Savo pamokymą, Jis paėmė ant rankų mažą vaiką ir paaiškino, kad jei kas nusizemins ir taps kaip mažas vaikas, tas bus didelis dangiškoje Karalystėje.

Tarnavimo privilegijos

Žiūrint žmogišku požiūriu, buvo natūralu, jog tie, kurie paliko savo žemišką karjerą ir atsiskyrė nuo savo šeimų ir draugų, kad galėtų sekti Mokytoją, troško kokio tai užtikrinimo dėl savo apdovanojimo ateityje. Neturėtų stebinti ir tai, kad kartais jie neparodė tokių charakterio bruožų, kaip tų savininkų, kurie globoja tam tikrus turtus; o tai atsitiko, kada jie užtiko nežinomą žmogų, išvarantį demonus Jėzaus vardu, ir uždraudė jam tai daryti (Mk 9:37-40). Ir vėl iš naujo Mokytojas nukreipia to dalyko paaiškinimą teisinga linkme, žiūrint į ateitį, parodė Savo meilės ir kilnumo didumą, o tokių bruožų ugdymas Viešpaties mokiniais pareikalaus viso jų gyvenimo.

Prieš daugelį šimtmečių Mozė yra turėjęs atvejį, kai davė panašią pamoką. Jam buvo pranešta, kad, be 70 – ties vyresniųjų, paskirtų šiek tiek palengvinti jo darbo našta ir gavusių Viešpaties dvasios, kad juos vestų ir mokytų, du nepriklausomai pranašavo Izraelio stovykloje. Jozuė, kuris tada dar buvo jaunas žmogus, įtikinėjo Mozę uždrausti jiems taip pranašauti. Mozės reakcija buvo netikėta: „Ar tu pavydi mano labui? O, kad visi Viešpaties žmonės būtų pranašai, kad Viešpats uždėtų Savo Dvasią ant jų!” (Sk 11:24-29).

Tame yra ir mums pamoka. Nors Krikščioniškoji žinia šimtmečių bėgyje buvo įvairiai interpretuojama, ir toliau vis skelbiama visame savo paprastume ir visame sudėtingume vis dar didžia dalimi abejingame pasaulyje, niekas iš mūsų neturi patentuotos, išskirtinės teisės skelbiant Evangeliją. Net jei ir manytume, kad mūsų supratimas yra pilnesnis, labiau pagrįstas ir aiškesnis, tai neturime išimtinės teisės tvirtinti, kad mūsų tarnavimo pareigos yra aukštesnės nei tų, kurie atveda žmones prie Kristaus, teikia dvasinę paguodą ir praktinio pobūdžio pagalbą kitiems, ir kurie guldo savo gyvybes Išganytojo tarnyboje.

DARYKITE VISKĄ ...

Bažnyčia Filipuose nepraleido savo progos pasitarnauti vykdomame Viešpaties darbe, padedant

vienaip ar kitaip Ap. Pauliui ir kitiems gerai žinomiems tarnams savo maldomis, vaišingumu ir pini-gais. Tarp jų buvo toks stiprus meilės ryšys, jog jie ištroškę laukė žinių iš Ap. Pauliaus, ir sėmė sau didelę paguodą iš jo pagyrimo ar pamokymo žodžių. *Darykite viską* – būkite stropūs ir budrūs, nebūkite tingiais krikščionimis, norinčiais palikti darbą kitiems, bet verčiau uoliai dirbkime kartu taikoje ir sutarime bendram labui, visų naudai.

Būdami tokie kilnaširdžiai, dosnūs mūsų broliai filipiečiai negailėtų, kad ir mes dalyvautume jų džiaugsmė. Pasinaudodami Apaštalo išmintingu patarimu, padarykime tai mūsų ypatingu siekiu šiuose metuose, kurie dar tebėra priešakyje.

Kelias, esantis priekyje

Širdis, kuri yra nedėkinga, reiškianti nepasitenkinimą, parodo barningumo, ginčų dvasią. Toks charakterio polinkis gadina mūsų ryšius su Dievu ir artimaisiais. Priešingai, mūsų dėkingumas Dievui, džiaugsmingas atsidavimas Jo valiai, pasitenkinimas Jo rūpesčiu mumis, pasireišk visuose mūsų savitarpio santykiuose. Būsime meilesni, palankesni, gailestingesni, kilnesni ir dosnesni kitiems, ir to pasekoje, mažiau ginčysimės su broliais. Taigi, pasinaudokime čia pateikta taisykle šiuose prasidėjusiuose metuose. Sustiprinkime savo pasiryžimą taip elgtis.

„Viską darykite be murmėjimų ir ginčų, kad būtumėte nepeiktini ir nesutepti ... sugedusioje ir iškrypusioje kartoje. Tarp jų jūs šviečiate kaip žiburiai pasaulyje ... nes Dievas yra tas, kuris veikia jūmyse ir norėjimą ir įvykdymą Savo geros valios tikslui” (Fil 2:14,15,13).

BS' 04,3-7

Mūsų himnas šiems metams: giesmė Nr. 324 iš „Hymns of Millennial Dawn” giesmyno „Kai Tavo gailestingumą, malonę, o Dieve, Savo širdy aš apmąstau.”

1. Kai Tavo gailestingumą, malonę, o Dieve,
Savo širdy aš apmąstau,
Pasimetu ir sutrinku, didingo reginio pagautas,
Ir šlovinu, pilnas nuostabos ir meilės Tau.
2. Bet kokiais gi žodžiais galėčiau išsakyt
Dėkingumą kylantį many,
Vis karščiau degantį širdy?
Tik Tu gali ten perskaityt.
3. Per visą amžinybę aš nuoširdžiai
Tau giesmę padėkos giedosiu,
O Tavo šlovę apsakyt kuo plačiau
Sau amžinu džiaugsmu laikysiu.

– Joseph Addison (1672-1719)

VAIVORYKŠTĖS PAŽADAS

Pradžios knyga, 9 skyrius

8. Paskui Dievas tarė Nojui ir jo sūnums, esantiems su juo:

9. „Štai aš darau savo sandorą su jumis ir su jūsų palikuonimis, kurie gyvens po jūsų,

10. Ir su visomis būtybėmis, esančiomis su jumis: su paukščiais, galvijais ir visais laukiniais gyvuliais, esančiais su jumis, visais, kurie išėjo iš arkos, – visais žemės gyvūnais.

11. Ir aš ištesėsiu savo sandorą su jumis, kad jokio kūno nebeužaišins tvano vandenys ir nebebus tvano žemei sunaikinti”.

12. Ir Dievas tarė: „Šitas yra ženklas sandoros, kurią aš darau tarp savęs ir jūsų bei visų būtybių, esančių su jumis, visoms būsims kartoms:

13. Savo lanką dedu į debesis, ir jis tebūnie ženklas sandoros tarp manęs ir žemės.

14. Kai apniauksiu debesimis žemę ir lankas pasirodys debesyse,

15. Aš atsiminsiu savo sandorą, esančią tarp manęs ir jūsų bei visų kiekvienos veislės būtybių, ir vandenys nebepravirs tvanu visam kūnui pražudyti.

16. Kai lankas bus debesyse, jį pamatysiu, kad atsiminčiau amžiną sandorą tarp Dievo ir visų kiekvienos žemėje esančios veislės būtybių”.

JEHOVA YRA SANDORŲ DIEVAS. Visi Jo ryšiai su savo žmonėmis nuo seniausių laikų vykdavo per sandoras.

Pasinaudodamas taisykle sudaryti sandoras, visatos didysis Dievas parodo savo nuolankumą. Susiedamas savo žmones sandoros sąlygomis, Dievas pats Save susieja. Taip elgdamasis Jis parodo, jog myli tvarką bei duoda pagrindo pasitikėjimui, taip labai reikalingo, kad Juo tikėtume.

DU BENDRI SANDORŲ TIPAI

Bendrai sandoros yra skirstomos į dvi kategorijas. Jos yra arba (a) sąlyginiai susitarimai, sutartys sudarytos tarp dviejų ar daugiau pusių (dvišalės sandoros), arba (b) besąlyginiai pažadai, duoti vienos pusės kitai (vienapusiškos sandoros). Dvišalės sandoros pavyzdžiu yra sandora tarp Dievo ir Izraelio – Mozės Sandora. Vienšalės sandoros pavyzdžiu yra Dievo pažadas duotas Abramui. Mūsų svarstoma tema – „Vaivorykštės pažadas” – tai antras vienšalės sandoros pavyzdys. Vaivorykštės pažadas, arba sandora, buvo paguoda Nojui ir jo šeimai. Ji turi gilią reikšmę ir jo palikuonims – visai žmonių šeimynai.

ŽEMĖ PRIEŠ TVANĄ

Geresniam vaivorykštės sandoros reikšmės ir sudėtingumo supratimui būtina žinoti ir mūsų planetos fizinę būseną, buvusią prieš didįjį tvaną. Pradžios knygos aprašyme skaitome, kad buvo „tvirtuma” (firmamentum, skliautas) tarp vandenų buvusių po ir virš tvirtumos (Pr 1:6,7), o tai sujungus kartu su pareiškimu, kad tada nebuvo lietaus (Pr 2:4-6), prieiname prie protingos išvados, jog žemė buvo apsupta vienu ar daugiau vandens žiedų. Tokią būtent nuomonę turėjo Izaokas N. Vail. (Vailo tema pakalbėsime daugiau šiame žurnale, atsakydami į klausimus).

Prieš tvaną žemės nepasiekdavo tiesioginiai saulės spinduliai, bet tik išsklaidyti. Manoma, kad tuomet buvo nesikeičianti gamtos pusiausvyra – dažnai apibūdinama kaip *homeostazė*. Tokioje žemėje įvairūs mums žinomi reiškiniai iš viso negalėjo atsirasti. Negalėjo būti ir vaivorykštės.

ESCHATOLOGIJA

Doktrina apie „laiko pabaigą”, taip ją apibūdina daugelis krikščionių, tampriai siejasi su mūsų aptariamą pažadu, patvirtintu vaivorykšte. Dievas visada turi tam tikrą tikslą. Kaip jau esame mūsų žurnale svarstę, Dievo Plane yra numatytas tikslas išgelbėti visus – išrinktuosius ir neišrinktuosius

– visus, kurie Jam atiduos savo širdis ir pripažins Jo teisę valdyti.

Kol toks išgelbėjimas prasidės, pasaulio žmonija turi pergyventi įvykius, pilnus išbandymų, kurių metu žmonija išmoka reikalingas pamokas. Vienas iš paskutinių išmėginimų bus priespaudos laikas. Apie jį simbolių bei vaizdų kalba rašoma 2 Petro 3:1-13 (A. J.). Cituojame ištraukas:

„(...) kad nuo seno buvo dangūs ir žemė, supavidalinti Dievo žodžiu iš vandens ir vandens pagalba. Per juos žuvo tuometinis pasaulis, aptvindytas vandeniui. O dabartiniai dangūs ir žemė tuo pačiu žodžiu yra pataupyti ugniai, laikomi teismo ir bėdžių žmonių žuvimo dienai. (...)

O Viešpaties diena ateis kaip vagis. Tą dieną dangūs praeis su traškėjimu, dangaus kūnai (elementai) nuo karščio išsiskaidys ir žemė bei jos kūriniai bus atidengti” (5-10 eilutės).

„ANO METO PASAULIS” ŽUVO

Kai atmesime neišmintingą pažiūrą, jog mūsų ši, buvusi prieš didįjį tvaną, planeta buvo pakeista kita – nauja planeta, tiesa šiuo klausimu tampa aiški. Dėl tvano ne tik labai staigiai pasikeitė planetos ekologinė struktūra, bet taip pat natūraliu būdu buvo sunaikinta ir jos visuomeninė tvarka. Šioje vietoje galime pastebėti Apaštalo Petro aprašomos analogijos svarbą.

Šis Apaštalas piešia prieš mus neapsakomai didelį sunaikinimo paveikslą, kuris niekuo nesiskiria nuo to, ką dauguma krikščionių vadina kataklizmu, kuris gali visai pakeisti planetos veidą. Tokie baisūs kataklizmų vaizdai yra populiarinami filmuose. Be abejo, Apaštalo aprašomi įvykiai turi kataklizmų charakterį, todėl išanalizuosime šį dalyką.

VAIVORYKŠTĖS GARANTIJA AMŽINA

Pastarųjų metų potvyniai Jungtinėse Valstijose, Europoje, Bangladeše (rašyta 1998 m., v. p.) ir po to sekusios žmonių kančios bei sunaikinimas visuomeninės infrastruktūros, atkreipė pasaulinės spaudos dėmesį.

Šie potvyniai, nors buvo ir labai naikinantys, tėra tik vietinio pobūdžio, jei juos lyginsime su biblijiniu tvanu, kuris buvo apėmęs visą žemę.

Palyginti nedaug tegalime suprasti ir įvertinti tas permainas, kurios įvyko mūsų planetoje, užliejus žemę tokiam dideliame tvanui Nojaus laikais. Nuo to meto panašaus įvykio nėra buvę.

Natūralu yra manyti, jog Nojus su šeima, aiškiai nesuprasdami, kokiu būdu įvyko tvanas, kuris apėmė visą tuometinį pasaulį, galėjo baimintis kito, ateisiančio tvano. Todėl labai teisinga, kad

Dievas atkreipė jų dėmesį į vaivorykštę, užtikrindamas juos, jog daugiau niekada visa žemė nebus užlieta vandeniui. Mes galime visa tai dabar suprasti, tačiau Nojus ir jo šeima viską priėmė tik tikėjimu, viso to nesuprasdami. Mes suprantame, kad, kai paskutinis „žiedas” supęs žemę krito, ateityje negalėjo būti kito tokio tvano, nes neliko jokių vandeniui virš dangaus skliauto, kurie vėl galėtų nukristi į žemę. Jau po tvano, turime, palyginti, vidutinį aprūpinimą drėgme iš dangaus debesų ir neliko jokio vandens apvalkalo virš dangaus skliauto.

BABELIO BOKŠTAS

Vėlesnių laikų kartos, kilusios iš Nojaus šeimos, pamiršo, kokia yra vaivorykštės reikšmė, kad ji reiškia sandorą tarp Dievo ir žmogaus – garantiją, jog nebus kito tvano. Tuometinio pasaulio išminčiai buvo tiek nemąstantys, jog ėmėsi statyti didžiulį bokštą, kad galėtų įlipti į jo viršūnę, jei ateitų kitas tvanas. Jie nevertino jiems duoto Dievo pažado, todėl Dievas paliko juos jų pačių neišmanymui, kad taip parodytų jie savo beprotybę varge ir praikaite, kuris negalėjo duoti jiems jokios naudos.

Pagaliau, kai jie pakankamai pavargo nuo to darbo, kuris viršijo jų jėgas, ir kai dalinai išmoko vertingą pamoką, Viešpats sumaišė jų kalbą taip, kad tarpusavyje nesusikalbėtų ir negalėtų vienas su kitu bendradarbiauti, vykdant tokį milžinišką sumanymą. Padalinti dėl skirtingų kalbų ir skirtingų tikslų, jie išsisklaidė. Pasidarė skirtingi ne tik jų tikslai, bet palaipsniui ėmė nesutapti gyvenimo būdas, papročiai, temperamentai, kalbos, ir taip atsirado regioniniai, tautiniai skirtumai.

Šventas Ap. Paulius mums aiškina, kad visa tai buvo iš anksto numatyta Dievo Plano dalis, ir kad tai turėjo pasitarnauti geriausiems žmonių interesams ir prisidėti realizuojant Dievo nutarimus. Apaštalas sako Apd 17:26,27, kad Dievas „padarė iš vieno žmogaus kiekvieną žmonių tautą, kad jie gyventų visame žemės paviršiuje, nustatęs paskirtus laikus ir jų gyvenamos vietos ribas, kad jie ieškotų Dievo su viltim jį apčiuopomis rasti ...”.

Kaip nuostabiai viena Dievo Žodžio dalis apšviečia kitą! Dėka to galime pastebėti, kaip Dievo Išmintis rūpinosi žmonių galutiniais reikalais. Nors Dievas leido, kad žmogus savo ignoravime taptų šėtono tarnu, tačiau vis tiek, tam tikru būdu, visą laiką jį saugojo ir tvarkė jo reikalus taip, kad viskas pasitarnautų jo galutiniam gėriui.

PASIDALINIMO Į TAUTAS NAUDA

Žmonių giminės pasidalinimas į atskiras tautas buvo ypač naudingas tamsiaisiais amžiais, prieš Mesijo Antrąjį atėjimą. Tautos, daugiau ar mažiau,

buvo užsiėmę vienos kitų stebėjimu ir saugojimu.

Daug šimtmečių kalbos barjeras pasitarnavo, kad atskirtų tautas vienas nuo kitų, net ir tas, kurios gyveno arti, taip pat apsunkino pasaulinį susisiekimą ir bendravimą vienu su kitom. Visi šie dalykai šiuolaikiniame pasaulyje dabar jau tapo bendrai priimtu gyvenimo būdu.

Dabar, XX amžiaus antroje pusėje, prekyba, įvairios informacijos perdavimo rūšys ir transportas nugali visas tautines kliūtis. Taip išsipildo pranašystės žodžiai: „(...) Aš nusprendžiau surinkti tautas, sutelkti karalystes (...)” (Sof 3:8).

KITA PASAULIO NELAIMĖ – UGNIS

Šventas Ap. Petras žmonijos istoriją dalina į tris epochas (Biblijoje jos vadinamos „pasauliais”). Pirmoji žemės išbandymo epocha užsibaigė tvanu. Nuo tada prasidėjo dabartinė epocha, apie kurią Apaštalas Paulius kalba kaip apie „dabartinį blogą amžių”, kadangi tame laikotarpyje viršų ima blogis (Gal 1:4).

Pirmoji epocha pasiekė savo pabaigą, išsiliejus slegiančio tvano vandenims. Be abejonės, tvano metu pasikeitė ir žemės struktūra. Petras mums sako, kad dabartinis „pasaulis”, t. y. dabartinė daiktų tvarka, pasieks savo pabaigą ne nuo vandens užliejimo – to neleidžia daryti sandora, patvirtinta vaivorykšte – bet nuo „ugnies” katastrofos. O po ugnies, priduria Apaštalas, ateis dar kitas, naujas „pasaulis”, daug geresnis už visą tai, ką žmonija iki šiol patyrė.

Dauguma Biblijos tyrinėtojų mano, jog Švento Petro žodžiai reiškia didelį gaisrą, kuris, tiesiogine prasme, sunaikins dangų ir žemę, tačiau toks požiūris yra ciniškas komentavimas Dievo pažado, duoto Nojui.

Dievo pažadas, jog Jis daugiau niekada neužtvindys žemės tvanu, buvo duotas tuo tikslu, kad užtikrinti Nojų ir jo palikuonis (įskaitant ir mūsų laikų žmones), jog žmonių giminė niekada daugiau nebus pilnai išnaikinta. Nojus ir jo šeima buvo žemės *nuniokojimo* liudininkais. Jiems Dievo duotas pažadas papildomai užtikrino, kad tai niekuomet daugiau nepasikartos. Mes taip pat galime pasitikėti dvigubu vaivorykštės pažado užtikrinimu.

„UGNIS” JAU PRADĖJO DEGTI

Giliau analizuodami šį dalyką suprantame, jog ugnis, kuri pradės degti, yra ne tiesioginė, bet simbolinė. „Elementai”, kurie „sutirps karštyje”, tai tos visuomeninės tvarkos dalys, kurios dabartiniu metu sudaro visuomeninę, politinę ir ekonominę infrastruktūrą to, ką vadiname šiuo „pasauliu”. Visai nesunku pastebėti trinties vietas, kurių

daugės, kol visuomenė užsiliepsnos. „Užsidegs” ne tik pasaulietinė visuomenė (žemė), bet taip pat ir „dangūs” – religinių elementų struktūra, paremta klaidingomis doktrinomis.

Nemaža dalis tų „elementų” jau liepsnoja kelis dešimtmečius, tai prasidėjo nuo Pirmojo pasaulinio karo, šio šimtmečio pradžioje, ir atvedė iki Vakarų visuomeninės struktūros sumišimo. Alyvos į ugnį įpylė Antrasis pasaulinis karas, taip pat ir kiti įvairūs vėlesni konfliktai: kariniai, politiniai, ūkiniai. Juos galime sulyginti su gaisrais, įvykstančiais įvairiose vietose. Kai kuriuos jų pasiseka kuriam laikui užgesinti, tačiau jie vėl iš naujo užsiliepsnoja. Šventas Raštas įspėja mus, jog pasaulinis visuomeninis „gaisras” dar ateis.

Viešpats per pranašą Sofoniją aprašo ateinančią priespaudą, kaip „ryjančią” ugnį, o po to, sako mums, po šio ugnies krikšto, t. y. po priespaudos, atsiųs žmonėms „rinktines lūpas, kad visi šauktųsi Viešpaties vardo ir tarnautų Jam petys į petį.” (Sof 3:9). Iš to seka, kad žmonija nebus *pilnai sunaikinta* tos ugingos priespaudos dienos, tačiau šiame tekste nurodoma, kad esanti maišatis tarp visuomeninių, politinių ir religinių doktrinų, kuri iškilo mūsų laikais šiame pasaulyje, bus galutinai sudeginta.

PLANETA IR JOS GYVENTOJAI IŠLIKS

Dievas neturi tikslo išnaikinti žmones nuo žemės paviršiaus. Dievas nenori, kad kas nors žūtų (2Pet 3:9). „Naujas Pasaulis” prasidės atvertus žmonija, tai tikslas, kurio taip ilgai Krikščioniškos bažnyčios nepasiekė. Apie atvertimo dieną Šventas Raštas mini, kaip apie teismo dieną – tai yra teisingą teismą, kuomet žmonės bus mokomi to Viešpaties paskirto – Jėzaus ir Jo Sužadėtinės, t. y. Bažnyčios (Apd 17:30,31).

Visuomenė *turi* pergyventi ateinančią ugingą priespaudą. Bet lygiai taip, kaip Nojus ir jo šeima arkoje buvo perkelti į „naują” pasaulį, taip ir žmonija, kai įeis į didžiąją „arką” – Abraomo Sandorą, bus išgelbėta nuo dabartinio blogo amžiaus blogų pasekmių.

Tūkstantmetyje, Kristui vadovaujant, bus inauguracija „naujos žemės” – naujos visuomeninės tvarkos, kurioje visai nebus sugedimo, gobšumo nei visuomeninių neramumų. Tuomet įsigalės tikrai teisinga visuomeninė tvarka ir triumfuos visuotinis teisingumas. Apaštalas numatė tokią tvarką, rašydamas: „... pagal Jo pažadą mes laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisybė” (2 Pet 3:13).

PASKUTINIEJI ELIJO IR ELIZIEJAUS ARTIMAI SUSIJĘ VEIKSMAI

(2 Kar 2:8-14, tęsinys iš D.T. 2003 m. Nr.13, 16 psl.)

TAI, ką simbolizavo smogimas į Jordaną, žiūrint iš kitos pusės, yra atvaizduota ir Kunigų 16:20,21. Kol Vyriausias Kunigas buvo apsilvilkęs aukojimo rūbais, o tai mums nurodo į laiką, kai paskutiniai Jo nariai dar nebuvo praėję pro Antrą Uždangą, Jis išpažino visas Izraelio sūnų neteisybes ir „visus jų nusikaltimus ir nuodėmes“ virš gyvojo ožio galvos. Šis išskirtinis pasakymas „visus jų nusikaltimus ir nuodėmes“, atrodo, kad nurodo į sąmoningai padarytas, savavališkas nuodėmes. Tie antitipiniai Izraelitai yra Krikščioniškojo pasaulio vadovai, dvasininkija, aristokratija, darbo vadai ir jų rėmėjai. Čia paminėtos neteisybės reiškia jų savavališkus, šiurkščius ir sąmoningus peržengimus Dievo Įstatymo – Auksinės taisyklės, ypač Kristaus atžvilgiu. Šventojo Rašto studijų Tomuose, ypač IV Tome, ir jau anksčiau paminėtuose leidiniuose, pamoksluose, pokalbiuose ir Fotodramos demonstravimuose, visos tos nuodėmės buvo išpažįstamos Vyriausio Kunigo tais metais, tarpininkaujant Jo kūno nariams. Labiausiai į tuos aiškinimus atkreipė dėmesį Didžiosios Minios klasės nariai, tiek buvę Tiesoje, tiek ir ne, kurie domėjosi pranašiškais karo aspektais ir atkreipė dėmesį į tuos aiškinimus nuo 1914 m. rudens iki 1916 m. rudens. Taip išsipildė Vyriausio Kunigo, išpažinusio Izraelio sūnų individualias nuodėmes virš Azazelio ožio galvos simbolika. Taigi aišku, kad čia mes turime, tik iš kito požiūrio taško, pavaizdavimą ir atitikimą to, ką simbolizuoja smogimas į Jordaną.

(14) Pirmą kartą į Jordaną sudavė Elijas, o ne Eliziejus. Šis tipas, panašiai kaip ir visi kiti, duoda mums tikrai *užbaigtą* paveikslą. Dėl tos priežasties Elijas simbolizuotų tikrai tuos, kurie būdami harmonijoje su Viešpaties dvasia, dalyvavo pirmo smogimo darbe net iki jo užbaigimo. Vadinasi, protinga būtų manyti, kad kas tik nebuvo atkaklus ir ištvermingas tame sudavimo darbe iki pat sudavimo laikotarpio pabaigos, net jeigu jis ir dalyvavo tame sudavimo darbe kurį tai laiką, arba kas neliko harmonijoje su Viešpaties dvasia iki sudavimo darbo pabaigos, tas nebuvo atvaizduotas ir parodytas užbaigtame paveiksle, ir todėl negalėjo būti dalimi to antitipinio Elijo. Taip pat labai nesunkiai pastebime,

kaip to smogimo metu Viešpats, numatydamas iš anksto, leido ateiti subtiliems, sunkiai įžiūrimiems išbandymams, kad per juos išbandytų žmones, esančius Tiesoje, ar jie yra stropūs ir ištikimi smogimo darbe. Finansų trūkumas, darbo apribojimas, ir dėl tos priežasties sumažėjimas progų patarnauti, tapo išbandymu, ištiriančiu pradėtuosius iš Šventosios Dvasios. Ir tie, kurie, susidarant vienokioms ar kitokioms sąlygoms, parodė savo uolumo trūkumą ir kurių entuziazmas atšalo net iki tokio laipsnio, jog susilaikė nuo smogimo darbo iki jo užbaigimo, patys to nesuprasdami parodė, kad antitipe jie nebuvo iš Elijo klasės, bet iš Eliziejaus; šiame tipe nėra parodytas jų nepakankamas smogimo, sudavimo darbas, o taip pat neparodyti ir tie, kurie ištvermingai smogė blogoje dvasioje, kadangi čia parodamas vien tik užbaigtas paveikslas. Tai, kad daugelis neišlaikė šių išbandymų, įrodo faktas, kad tie, kuriems viena smogimo galimybė užsidarė, uoliai neieškojo kitų smogimo būdų. Savaiame aišku, kad tie, kurie dirbo darbo srityse, kurios neturėjo nieko bendro su smogimu, neatliko smogimo darbo, ir todėl jie nėra tuo antitipiniu Elijumi. Taip pat ir tie, kurie vykdė sudavimo darbą abejingai, be uolumo, be energijos, ar netiesos dvasioje, nelaikomi, jog atliko smogimo darbą. Tame laikotarpyje, dėl kilusių didesnių ar mažesnių finansinių sunkumų, daugelis Piligrimų paliko savo tarnybą ir darbą. Kolporterių skaičius sumažėjo nuo 900 per 1914 m. iki 400 per 1915 m., ir iki 300 per 1916 metus. Betelio šeimosnėje sumažėjo apie 100 narių, o nemažai Piligrimų, Kolporterių, Savanorių, darbuotojų prie Fotodramos ir Susitikimo Padangtės nebuvo uolūs, ieškant naujų smogimo būdų. O ten, kur uolumas ir meilė buvo pakankamai karšti, tas subtilus išbandymas buvo įveiktas. Tie, kuriems trūko uolumo, jiems patiems to nežinant, buvo nuvesti į neveiklumą, arba pritrūko jiems energijos smogimo, sudavimo darbui. Tuo jie parodė, kad yra iš antitipinės Eliziejaus klasės. Taigi matome, kad, galiausiai, vien tik tie yra laikomi, jog atliko smogimo darbą, kurie, būdami taikoje su Viešpaties dvasia, tęsė šį darbą iki pat pabaigos. Visi kiti pasišventusieji, praleisti šiame galutiniame paveiksle, yra atvaizduoti Eliziejumi, net jeigu ir yra

dirbę tą sudavimo darbą kurį laiką, tačiau neuoliai. Iš viso to mes neturime suprasti, lyg kad Eliziejus turėjo atvaizduoti Tiesos priešininkus. Tirkiau sakant, jis parodo klasę Tiesoje, kuri simpatizavo smogimo darbui taip, kaip tai matome paveiksle – Eliziejų einantį kartu su Elijumi per upę į kitą pusę – tačiau tai klasei pritrūko uolumo ištikimai ir noriai tęsti sudavimo darbą iki galo.

(15) Vandenyms simbolizuoja gerai organizuotas „tautas“ su jų valdovais, dvasininkija, aristokratija, darbo vadais ir jų rėmėjais. Tautos gali būti padalintos į dvi klases: (1) konservatyvius visuomenės elementus, susidarančius iš valdovų, dvasininkijos, aristokratijos ir jų rėmėjų, ir (2) radikalius visuomenės elementus, susidarančius iš darbo vadų ir jų rėmėjų, kurių tarpe yra profesinių sąjungų nariai, socialistai, anarchistai ir kt. Pasidalijimas vandenų į dvi dalis simbolizuoja pasidalijimą žmonių į dvi klases. Tiesos, panaudotos smogimo darbui, tai yra tos, kurios peikė ir smerkė Krikščioniškojo pasaulio blogus darbus, poelgius jų suorganizuotoje padėtyje, vėl atskyrė tas dvi klases, kurios karo pradžioje buvo lyg ir išgydytos dėl kylančio karo pavojaus. Šioms dviem klasioms diskutuojant, jų savitarpio santykiai pradėjo aštrėti vis labiau, nusistatant vienai prieš kitą, nes parodytos Tiesos atkreipė į tai jų dėmesį. Tokiu būdu, jau anksčiau prasidėjęs pasaulinis judėjimas, bet dar mažoje apimtyje, kai kiekviena iš šių klasių kovojo dėl savo pažiūrų, kurias gavo iš tų Tiesų, ir taikė jas viena prieš kitą, sukėlė pakartotinį, ir vis didėjančiu mastu Krikščioniškojo pasaulio pasidalinimą į dvi kovojančias stovyklas tais svarstomais klausimais. Atsinaujinimas to pasidalinimo, kuris daugeliui atrodė, kad jau buvo pagydytas iškilus karo pavojams, prasidėjo, kai antipatinis Elisas pradėjo skelbti griežtas tiesas, įrodydamas, kad karaliai, valdovai, dvasininkija, aristokratija neturi Dieviškos teisės ir įgaliojimo viešpatauti, o taip pat ir darbo vadai, kurie pasisavino sau įvairias teises apeliuodami į Dievo įgaliojimą. Tokiu būdu, atskleistos Tiesos šia tema ir paskelbtos iš religinio požiūrio taško, įvykdė vis didėjančią, palaipsnių tautų, žmonių pasidalinimą, kur kiekviena pusė priimdavo tą Tiesą, kuri smerkė antrą pusę, nors radikalai buvo linkę tinkamiau reaguoti į to laiko tinkamą Tiesą. Istorija patvirtina, kad tas dalijimasis, kuris atsinaujino, prasidėjo nuo 1914 metų rudens ir tęsėsi iki 1916 metų rudens, taigi, akivaizdžiai parodo antipatinį pirmą Jordano pasidalijimą, kuris vyko kaip tik tame laikotarpyje.

(16) To paveikslo paskutinės dalies įvykis reikalauja keleto pastabų: Elisas ir Eliziejus pereina į kitą upės pusę nesušlapę kojų, sausu apavu. Vandenyms, kurie buvo jiems iš abiejų pusių, simbolizuoja dvi priešiškas, nesutariančias Krikščioniško pasaulio klases. Elisas ir Eliziejus, einantys upės dugnu sausais apavais, simbolizuoja, jog antitipe jie, kaip Nauji Kūriniai, nebuvo pažeisti nei prieš tai, nei tuo metu, kai Mažojo Būrelio klasė barė, teisė ir atskyrė tautas. Tas faktas, kad jie buvo atskirti nuo vandenų, atvaizduoja mintį, kad antipatinėje reikšmėje, jie nebuvo nei vienoje iš šių susiginčijusių klasių pusėje. Jų ėjimas kartu simbolizuoja sutarimą tarpusavyje, pritarimą darbui, kurį vykdė antipatinis Elisas. Jų perėjimas į kitą upės pusę atvaizduoja, kad bendrais bruožais nusakytas, antipatinio Elijo darbas eina prie pabaigos.

(17) Paveikslo ir atsitikimų, įvykusių nuo 1914 metų rudens iki 1916 metų rudens, palyginimas patvirtina mūsų įsitikinimą, kad būtent tada įvyko antipatinis pirmasis smogimas į Jordaną. Neturėtume užmiršti, kad raktas faktui, jog pirmasis smogimas yra įvykęs kaip tik tuo laiku, yra parodytas citatose, kurias paminėsime dar kartą (iš Z 1916 m. 39 psl., paskutinio par.; Z 1915 m. 286 psl. 4 par.) „Ar galvoji, kad tai (smogimas į Jordaną) dar neprasidėjo?“ – galėtų kilti toks klausimas. Mes galvojame, kad tai dar *pilnai* neįvyko. „Ar galvoji, kad „Kūrimo Fotodrama“ dalyvavo tame?“ – Gali būti. „Ar bus kas nors daugiau?“ – Nežinome, bet galvojame, kad bus kažkas daugiau; nesakome tai tvirtai.“ „Nesutrikę Biblijos Studentai žengia tolyn taip, kaip ėjo Elisas ir Eliziejus, perėję Jordaną. Jie nebuvo vedami iki kokios nors ypatingos datos, taip kaip ir Elisas nebuvo nukreiptas eiti į jokią kitą vietą.“

(18) Sutinkamai su tuo norėtume pasakyti, kad po brolio Russellio mirties įvyko *radikalus, esminis* pasikeitimas viešojo darbo srityje, taigi ir pirmasis smogimas į Jordaną užsibaigė maždaug tuo laiku. Buvo tai tinkamas dalykas, jog brolis Russellis, kurį Dievas išrinko Amžiaus pabaigoje vadovauti ir vesti Tiesos darbą Mažajam Būreliui, turėtų privilegiją atlikti pagrindinį vaidmenį ir dalyvauti tame ypatingame darbe „garbės“, kuri buvo duota „pilnai“ šventiesiems, kad galėtų džiaugtis dar šioje Uždangos pusėje: „Tokia garbė *visiems* Jo šventiesiems!“ Džiaugiamės kartu su juo, kad turėjo savo dalį toje „garbėje“!

(19) Tačiau kai kas galėtų prieštarauti mums, kad viešas darbas, nukreiptas į visuomenę

nuo 1914 m. rudens iki 1916 m. rudens, buvo pernelyg mažo masto, kad galėtų būti pirmuoju smogimu į Jordaną. Mūsų atsakymas į tokį priekaištą būtų toks, jog tas, palyginti mažo masto darbas ir buvo tiksliai tai, kas parodyta tipe. „To Tarno” pastaba 1915 metų vasarą, – atsakant į autoriaus klausimą: „Ar dauguma Viešpaties žmonių esančių Tiesoje bus Didžiojoje Minioje, kai ji bus suformuota?” – gali padėti mums suprasti, kodėl pirmasis smogimas į Jordaną turėjo būti mažos apimties. Jo atsakymas buvo toks: „Be abejonės, dauguma Viešpaties žmonių Tiesoje patys savaime atsidurs Didžiojoje Minioje, nes dauguma nėra uolūs savęs paaukojime”. Kadangi Eliziejus simbolizuoja daugumos klasę, o Elijas – mažumos klasę esančią Tiesoje, tai suprantame, kad mažumos darbas turėjo būti mažesnės apimties, nei darbas, kurį atliko abi klasės kartu. Visi, kurie buvo Tiesoje nuo 1914 metų sausio mėn. ir toliau, atsimena, kad mūsų darbe 1914 metais dalyvavo didelė dauguma žmonių, esančių Tiesoje ir, kad šis darbas vyko labai dideliu mastu. Taip pat jie gali prisiminti, kad baigiantis tiems metams darbas pradėjo mažėti, o 1915 metų pradžioje, praėjus vos keliems mėnesiams, tas darbas net labai sumažėjo. To priežastis buvo ta, kad daugelis iš Eliziejaus klasės pasitraukė iš šio darbo. Toks pasitraukimas tęsėsi ir toliau, kol visa Eliziejaus klasė, dar neprasidėjęs 1916 m. rudeniui, visai pasitraukė nuo smogimo darbo, t. y., nustojo skelbę ir platinę tokias Tiesas, kurios griežtai barė dėl blogio darymo visus tuos, kurie tvirtino, kad naudojasi valdžia ir privilegijomis pagal Dievo teisę ir įgaliojimą, bei nustojo skelbti nuosprendį, jog jie bus pašalinti iš savo postų, kad bus duotos ir kitos bausmės, o jų institucijos sunaikintos. Todėl, tas kaltinimas, kad aukščiau aprašytas smogimas buvo mažoje apimtyje, greičiau, dar labiau sustiprina mūsų tvirtinimo teisingumą, kad čia aprašytas darbas kaip tik ir buvo pirmasis smogimas, sudavimas į Jordaną. Palyginus su prieš tai vykusiu dideliu darbu, jis turėjo būti mažas, kadangi buvo atliekamas darbininkų mažumos, kuri buvo užsiėmus šiuo darbu.

(20) Kai kurie siekė atmesti mūsų tvirtinimą, kurį esame pagrindę aukščiau pateiktomis citatomis, pasiremdami tuo, kad brolis Russellis artėjant Naujesiems 1916 metams yra mokęs, kad pirmasis smogimas į Jordaną eina į priekį, ir numanė, kad prasidėjęs nuo 1914 metų rudens, jis tęsėsi toliau. Taip pat paminėjo, kad tas smogi-

mas dar vyks ir ateityje (Z. 1916 m. 263 psl., 2 stulp., 4 par.): „Vis labiau ir labiau mes įsitikiname, kad Elijo smogimas į Jordano upę, kai tokiu būdu buvo perskirti vandenys į dvi dalis, atvaizduoja didelį darbą, kuris turi būti atliktas, ir matyt, artimiausiu laiku.” Mūsų atsakymas yra toks: laikomės nuomonės, kad (1) Viešpats taip panaudojo jo protą ir davė mintis, kad tuo pasakymu išpranašautų antrą smogimą į Jordaną, nors „tas Tarnas” apie tai nežinojo; (2) nors tai tiesa, kad mes pastebėjome jį pasakius skirtingai vienu ir kitu atveju, bet norėdami būti nešališki bei teisingi mūsų brangaus Pastoriaus atžvilgiu, ir taip pat sutikdami su jo daug kartų teigtais neabejotiniais tvirtinimais, kad pranašystės ir tipai, susiję su charakterio išbandymais, negali būti aiškiai suprasti anksčiau, kol jie neišsipildo, galime pasakyti, kad, bet kuriuo atveju, nei viena jo nuomonė ar teiginys negalėjo būti priimti kaip esantys teisingi tol, kol išmėginimai, susiję su išsipildymu vieno ar abiejų artimai susietų tipų, nebus dar pasibaigę. Todėl, dabar mes galime matyti, kad jo pasakymas, pateiktas Z. 1916 m. 39 puslapyje 4 paragrafe yra teisingas ir tikslus, kur yra nurodoma apie pirmąjį smogimą, o jo pasakymas 263 puslapyje nėra teisingas, jei kalbėtume apie pirmąjį smogimą, sudavimą į Jordaną, bet yra teisingas ir tikslus nurodant antrąjį smogimą. Todėl neturėtume atkakliai laikytis paskutinio sakinio kaip įrodymo, kad ten kalbama apie pirmąjį smogimą.

(21) Vienas iš smerktinų, prieštaravimus sukėliančių dalykų, J. F. Rutherfordo ir F. H. McGee straipsniuose, yra tai, kad jie cituoja iš brolio Russellio raštų tik tam tikras vietas, kurios, jų nuomone, yra pritariančios jų požiūriui, praleisdami kitas jo raštų vietas tuo pačiu klausimu, kurios duoda dar ir kitą mintį. Tokiu būdu jie neparodo jokio teisingumo „tam Tarnui”. Svarstant įvairius „to Tarno” išreikštus pasakymus, jeigu jie atrodo lyg prieštaraujantys vienas kitam – mūsų metodas yra stengtis, kiek tai yra įmanoma, suderinti tuos posakius taip, kaip tai darytume su tariamai prieštaringsomis Šventojo Rašto eilutėmis; jeigu tai suderinti negalime, priimame tik tokį jo požiūrį ar nuomonę, kuri yra nuosaiki, daugiausia pagrįsta ir derinasi su įvykusiais faktais. Taigi neužmirškime, kad brolis Russellis visada pakartotinai koreguodavo, tikslindavo savo aiškinimus, kai įvykę atsitikimai parodė, jog jų aiškiai nesuprato, o mokė dar prieš jiems įvykstant. Už brolio Russellio pavyzdžio ir principų sekimą, auto-

rius buvo ne vieną kartą neteisingai ir melagingai apkaltintas, kad atmetė brolio Russellio mokymą. Tiek J. F. Rutherfordas, tiek ir F. H. McGee su jų pasekėjais buvo dėl to kalti, nes kai kurie iš jų tuo kaltino mus net ir savo paskaitose. „Tam Tarnui“ ir jo mokymui mes esame visiškai ištikimi.

(22) Kaip jau esame išdėstę, nė vieno svaraus ar pagrįsto argumento nebuvo pateikta, norint paneigti aiškinimą apie pirmąjį smogimą į Jordaną. Dėl pareiškimo, lyg kad brolis Russellis yra rašęs, jog pirmasis smogimas į Jordaną turėjęs įvykti po karo, autorius gali pasakyti: mes skaitėme viską, ką „tas Tarnas“ publikavo apie smogimą į Jordaną, dažnai girdėjome jį kalbant apie tai ir klausdavome jį ta tema, bet niekada nesame skaitę ar girdėję iš jo kažko panašaus. Aukščiau pateiktos citatos įrodo, kad jis galvojo, jog smogimas į Jordaną žengė į priekį 1916 m. sausį, duodant suprasti, kad jis prasidėjo 1914 m. rudenį. Nors autorius pripažįsta, kad kai kuriose vietose „tas Tarnas“ kalbėjo apie tai, jog tai bus dar ateityje, tačiau tvirtai paneigia tokį pareiškimą, kur sakoma, kad brolis Russellis rašė, lyg kad pirmasis smogimas į Jordaną turėjo prasidėti tik po karo, nors ir Konvencijos Pranešime tokia mintis buvo išreiškiama, viešai paskelbta kaip esanti jo. Jie remiasi tuo, jog brolis Russellis visai netoli Naujųjų 1916 metų, buvo tos nuomonės, kad truputį vėliau nei po metų „vežimas“ jau turėjo atvažiuoti: (Z. 1916 m. 39 pusl., 2 par.), „Ar jau dabar, bet kurią minutę tikiesi sulaukti ugninio vežimo, ar galvoji, kad šiek tiek vėliau – galbūt po kelių mėnesių, o gal po metų, ar dar vėliau?“ – galėtų kas nors paklausti. Mano mintis yra – mažiausiai po metų, arba, tikriausiai vėliau“. *Ir taip buvo iš tikrųjų, nes 1917 metų birželio mėnesį, taigi po pusantrų metų, šis vežimas pasirodė!*

(23) Pakartotinai 1915 metais, kaip ir buvo parodyta jau anksčiau dukart citatose Z. 1915 m. 286 psl., 2 stulp., 4 pastr., „tas Tarnas“ išreiškė savo mintį, kad antitipinis Elijas ir Eliziejus tuomet „ėjo ir kalbėjosi kartu“ anapus Jordano. Ši citata duoda mums suprasti, kad pirmasis sudavimas į Jordaną jau buvo prasidėjęs. Toks antitipinis vaikščiojimas ir kalbėjimasis anapus Jordano 1915 metų vasarą iš pirmo žvilgsnio atrodytų prieštarauja teiginiui, kad pirmasis smogimas į Jordaną nebuvo dar užbaigtas iki 1916 m. rudens. Kaip galėtume suderinti tuos dalykus? Mūsų atsakymas būtų toks, kad tipe, kol vienas atsitikimo vaizdas nėra užbaigtas, negali prasidėti kitas vaizdas, o tai

nėra taikoma antitipe ir simbolikoje, nes antitipas parodo santykius, veiksmus ir darbą skirtingų klasių, kurios gali veikti tame pačiame laikotarpyje, tik suprantama, ne tuo pačiu momentu. Antitipinio Elijo smogimas į Jordaną per tuos du metus, simbolizuoja jo santykius ir veiklą tautų atžvilgiu, kaip atskiros klasės nuo Didžiosios Minios, o jų vaikščiojimas ir kalbėjimasis kartu atvaizduoja jų santykius ir veiklą viena kitos atžvilgiu. Abu tie veiksmai galėjo įvykti aukščiau paminėtų dviejų metų laikotarpyje, nors yra aišku, kad tame tipe pranašai negalėjo tuo pačiu metu eiti per Jordaną ir tuo pačiu metu būti kitame jo krante. Kai jau aiškiai galime suprasti, ką reiškia pasakymas „vaikščiojimas“ ir „kalbėjimas“, o taip pat ir „smogimas“, tai pastebėsime, kad antitipinis smogimas prasidėjo ankščiau, nei prasidėjo antitipinis vaikščiojimas ir kalbėjimasis, o taip pat ir baigėsi ankščiau nei pastarasis. Taigi, kai antitipe tų abiejų veiksmų tam tikros dalys vyko tuo pačiu laiku, kitos jų dalys – ne. Kitais žodžiais pasakius, darnumas yra tame, kad kartais per tuos du metus mes smogėme į tautas, tai yra, vykdėme viešą darbą visuomenės atžvilgiu, o kitu laiku, beveik per visus tuos dviejus metus, ir kai kuriuos kitus mėnesius, mes vaikščiojome kartu ir kalbėjomės, t. y., kaip Dievo žmonės draugiškai bendradarbiauome, pritardami bendram veikimui ir tyrinėjimui.

(24) Parašytame F. H. McGee „Svarbiame Laiške šiam Laikui“ 3 psl., 2 stulp., nuo pirmo paragrafo ir iki pirmo paragrafo kitame puslapyje, sakoma broliams, jog mes tvirtiname, kad Elijo ir Eliziejaus kalbėjimasis tarpusavyje reiškia ginčą tarp jų. Toks pareiškimas mums yra naujiena. Mes niekada nesame taip aiškinę jų kalbėjimosi kartu; priešingai, aiškinome, kad jų kalbėjimasis reiškia jų aktyvumą, veiklą ir darbą, o tai visai priešinga ginčui. Toks klaidingas aiškinimas mūsų požiūriu apie Elijo ir Eliziejaus kalbėjimąsi kartu, yra vienas iš daugelio to brolio melagingų tvirtinimų jo rašiniuose, apie kuriuos pakalbėsime vėliau. Šis brolis girdėjo mūsų išaiškinimą Fort Pitt Konvencijoje apie Elijo ir Eliziejaus vaikščiojimą ir kalbėjimąsi kartu, kur sakėme, kad tai simbolizuoja harmoniją ir tikrą pagarbą tarp antitipinio Elijo ir Eliziejaus. Tačiau, matyt, jis visa tai yra pamiršęs.

(25) Jau nuo 1915 m. vasaros esame supratę, kad vaikščiojimas ir kalbėjimasis simbolizuoja harmoningus, darnius santykius ir bendradarbia-

vimą, o taip pat ramų aptarimą dvasinių dalykų, dalyvaujant Viešpaties žmonėms, kuriuos vaizduoja Elijas ir Eliziejus. Dar daugiau, tolesnis šio dalyko supratimas, kurį autorius gavo nuo mūsų brangaus Pastoriaus, yra vienas iš tikrų įrodymų, kad antitipe neturi būti pažeista harmonija tarp dviejų klasių anksčiau, negu įvyks jų atskyrimas, taip kaip ir tipe nebuvo pažeista buvusi harmonija tarp tų dviejų pranašų prieš jų atskyrimą. Pasiremdami faktu, kad tarp Elijo ir Eliziejaus nebuvo disharmonijos iki pat jų atskyrimo, darome išvadą, kad jau nuo 1917 metų vasaros mes turime gyventi jau po to laiko, parodyto tipe – Elijo

ir Eliziejaus vaikščiojimo ir kalbėjimo kartu; nes tų metų vasaros pradžioje *prasidėjo didelė disharmonija, nesutarimas tarp Dievo žmonių*; vadinasi, mes jau gyvename vėlesniame laiko tarpe, kai Elijas ir Eliziejus jau perskirti. Todėl *perskyrimas*, kuris atsitiko tarp Dievo žmonių, padalindamas juos į dvi grupes, po jų harmoningo vaikščiojimo ir kalbėjimosi kartu, *turi būti laikomas tuo tipiniu perskyrimu, įvykusi tarp Elijo ir Elisiejaus*. Tai prasidėjo praėjus beveik aštuoniems mėnesiams po pirmo smogimo į Jordaną užsibaigimo.

(Tęsinys kitame numeryje)

TP'61,79-81; 103-104; E 3, 75-84

BIBLINIAI KLAUSIMAI

NOJAUS LAIKŲ TVANAS – PASAULINĖS APIMTIES, AR VIETINĖS ?

K Ar Nojaus laikų Tvanas apėmė visą žemę, ar buvo ribotos apimtys ir apėmė tik mažą teritoriją?

A Moksliniai faktai nurodo, jog staiga kritę tvano vandenys žemę buvo užpylę pilnai. Izaokas N. Vailas paskelbė logišką teoriją, jog žemės formavimosi metu ją supo išdūlėjusių uolienų mineralų ir vandens žiedai, panašūs į tuos, kokie dabar supa Saturno planetą. Remiantis šia teorija, žiedai ant žemės nukrisdavo vienas po kito per ilgą laiko tarpą, o paskutinis, Nojaus tvano laikų, buvo vandens apvalkalas. Toks paaiškinimas derinasi su Biblija, kur yra užrašyta, jog Dievas atskyrė vandenį žemėje nuo vandenų virš erdvės (Pr 1:7; Karaliaus Jokūbo Biblijos vertime šioje vietoje išversta klaidingai, nes panaudotas žodis „firmament“ [lietuviškame vertime „skliautas“, v. p.], kuris primena Aristotelio požiūrį; hebrajiškas žodis „*rakia*“ reiškia „erdvė“ – žiūrėti: Rotherham, Leeser; palygink su knygoje „*Kūryba*“, 362-366 psl. [2 *Epifaninis* Tomas]). Tos erdvės vietą dabar užima žemės atmosfera.

Neabejotinai galime pasakyti, kad kažkada buvo net septyni apvalkalai, arba žiedai, apie žemę. Jie buvo susidarę dėl senovinės žemės karščio ir laikėsi įvairiais atstumais nuo jos, priklausomai nuo

jų tirštumo, tankio. Jie krisdavo ant žemės laipsniškai, sudarydami nuosėdas pirmykšteje vulkaninėje masėje, kuri dabartiniu metu yra tapusi granitu. Jis susidarė iš skystos masės, kai joje pilnai išdegė anglis. Tie septyni sluoksniai yra aiškiai matomi Kolorado upės Didžiajame Kanjone. Septintas iš jų yra dirvožemis, apie kurį kalbame taip pat, kaip apie sluoksnį. Paskutinis iš tų žiedų buvo vien tik iš vandens (sunkesnieji mineralai, priklausomai nuo savo skirtingo svorio, buvo žemesniuose žieduose) ir nukrito ant žemės didžiojo tvano metu.

Kol paskutinis vandens žiedas dar supo žemę, ji buvo kaip didžiulis šiltnamis ir visoje žemėje buvo vienoda temperatūra. Todėl klimatas ašigaliuose buvo toks pat, kaip ir prie pusiaujo, bei visur – ašigaliuose ir prie pusiaujo augo vienoda augmenija. To įrodymui randame dramblius, antilopes, mamutus ir kt., kurie buvo rasti šaltame Sibire užšalę ledkalniuose; kai kurių iš jų skrandyje išlikus nesuvirškinta žolė. Aišku, kad jie buvo užpilti tvano vandenimis, kai ganėsi tolimoje šiaurėje. Vandens masės staigiai krito ašigaliuose, o po to greitai užšalė. Taip atsiradę ledynai ištisus tūkstantmečius išsaugojo tuos gyvūnų kūnus.

Papildomai galime pastebėti, jog ledynų žymės ant uolų randamos ir Vakarų pusrutulyje. Daug to-

kių žymių randama vidutinėje juostoje šiaurės Amerikos kontinente. Įbrėžimai ant tvirtų uolų dažniausiai eina nuo šiaurės pietų link. Prieštvaninių gyvūnų skeletai taip pat atrasti ir Šiaurės Amerikoje. (Prieš kurį laiką vienas šio žurnalo leidėjų dalyvavo mastodontų skeleto, palaidoto Oklahomo aukštumos pačiame krašte, ekshumacijoje.)

Arizono suakmenėjusiuose miškuose daug milžiniškų medžių yra užversti net 60 – ties metrų gylyje. Jie suguldyti nuo šiaurės į pietus (ne į rytus ar į vakarus). Tų medžių šaknys nukreiptos į šiaurę, o viršūnės į pietus. Tai parodo, jog buvo išversti vandens spaudimo, einančio iš šiaurės pusės.

Tai jau dar kiti įrodymai patvirtinantys, kad staigus vandens antplūdis tvano metu – staiga pratrūkęs apvalkalas, kuris palaikė tolygią žemės ir saulės šilumą – padarė tai, jog atsirado didelės ledų masės ir ledynai arktiniuose regionuose bei potvynio vandenys, kurie ritosi nuo ašigalių pusės link pusiaujo, kartu nešdami ir ledų mases. Vandens kiekis, kuris išsiliejo apie pusiaują, buvo mažesnis dėl išcentrinės žemės sukimosi jėgos. Atstumianti vandenį išcentrinė jėga, einant nuo pusiaujo link ašigalių, palaipsniui mažėjo, todėl daugiausiai vandens krito ašigaliuose, o tuo tarpu vanduo ir ledas slinko nuo ašigalių link pusiaujo.

Labai aišku, kad žemės vietos, kurios tapo žmonijos lopšiu, buvo ypatingos tuo, kad iš pradžių jos buvo pažemintos, o po to, tam tikru metu, vėl paaukštintos. Atrodo, jog Arka buvo pakelta, palyginti, ramiuose vandenyse, gana toli nuo vandenų smarkios srovės. Tai liudija didelis sąnašų kiekis, kuris randamas visame tame regione.

Taigi, ne tik Biblija ir įvairių senovinių tautų istorija, bet taip pat ir Ledynų Amžius, zoologiniai atradimai Sibire ir kitose vietose bei geologija įrodo tvano realumą, kad tai buvo visą pasaulį apimantis įvykis, o Vailo teorija duoda patikimus paaiškinimus, kaip viskas atsitiko.

SUDERINAMUMAS eilučių:

Pr 6:19,20 ir Pr 7:2,3

K Kaip galime suderinti mintis Pr 6:19,20, kur Dievas moko Nojų, kad „iš visų gyvūnų“ paimtų į arką „po du – patiną ir patelę“ su Pr 7:2,3, kur Dievas liepia Nojui paimti iš visų švartų gyvūnų ir paukščių *po septynis*, „kad

išliktų jų rūšis gyva visoje žemėje”?

A Kai kurie mano, jog šie du paliepimai yra prieštaringi, tačiau ištikro taip nėra. Neturėtų būti sunkumų, jei suprasime, jog pirmu atveju, gali būti, kad apie 120 metų prieš užeinant tvanui, Dievas davė tam tikrus bendrus nurodymus ta tema (Pr 6:3,17-20). Taip pat pasakė Nojui, kaip bus išgelbėtos gyvūnų gyvybės ir kaip jie pergyvens tvaną: po du iš kiekvienos rūšies – patinas ir patelė turėjo būti paimti į arką tam, kad galėtų išlikti gyvi. Tokį būdą Dievas nurodė, ir taip buvo atlikta. Kalbant net ir apie švartus gyvulius yra tiesa, kad į arką įėjo „po du“ (gyvulius įleisdavo *poromis* neatsižvelgiant į jų skaičių), „patinas ir patelė, įlipo į laivą drauge su Nojumi, kaip Dievas buvo Nojui įsakęs“ (7:9). Tai yra tiesa ir apie „švartus gyvulius“, ir apie tuos, „kurie yra nešvarūs“ (7:8).

Pastebėkime, kad nėra jokio prieštaravimo tarp bendrų nurodymų Pr 6:19,20 ir papildomų, detalių instrukcijų apie švartus gyvulius ir paukščius, ką Dievas nurodė žymiai vėliau Pr 7:2,3, kai liepė Nojui ir jo šeimai įeiti į arką. Skaitome Pr 6:22 ir Pr 7:5, kad Nojus padarė „kaip Dievas buvo jam įsakęs“ – ko tikrai nebūtų galėjęs padaryti, jeigu Viešpats būtų davęs jam priešingus vienas kitam nurodymus. Hebraiškas tekstas Pr 7:2,3 nesako aiškiai, ar kalbama buvo apie septynis vienetus, ar apie septynias poras švartų gyvulių ir paukščių. Kai kurie tyrinėtojai mano, kad kalbama buvo apie septynias poras švartų gyvulių ir paukščių. Tuo tarpu, kiti yra tokios nuomonės, kad tai per daug apkrautą arką, ir todėl ten turėjo būti kalbama apie septynis vienetus švartų gyvulių ir paukščių, t. y. tris poras ir plius vieną gyvulį be poros, paliktą aukai, nes Pr 8:20 parodo, kad Nojus aukojo deginamąsias aukas „iš visų švartų gyvulių ir paukščių“. Taigi, jokių atvejų nėra prieštaravimų nei neatitikimų tarp Pr 7:2,3 ir 6:19-20 – „iš kiekvienos rūšies po du“. Pr 7:9 eilutė visai neprieštarauja 7:2,3 eilutėms. Nurodymas buvo toks, kad švarūs ir nešvarūs gyvuliai turėjo įeiti „po du“, „patinas ir patelė“, „kad galėtų išlikti gyvi“. Šis nurodymas nebuvo sulaužytas, tik buvo praplėstas Pr 7:2,3 eilutėse minima instrukcija, kur nurodyta, kad švartų gyvūnų ir paukščių turi būti daugiau nei *viena* pora – jų turėjo būti išsaugota po septynis vienetus.

BS' 98,69-70; SzB' 99,45-46.

DABARTINĖ TIESA

Redaktorius: Ralph M. Herzig, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, PA 19425–2700, USA.

Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis. Leidžia leidykla „Epifanija“.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: P.d. Nr. 467, LT – 45002, Kaunas; e-mail: pnmj@biblijos-veliava.lt

Kviečiame aplankyti mūsų svetainę, adresu: <http://biblijos-veliava.lt>